Aralık 2019

Nöroloji uzmanından görüş alındı, teşhis koyulmadı.

13 Şubat 2020

Nöroloji uzmanından yeniden görüş alındı; bir teşhis koyulmadı.

26 Ağustos 2020

Özel bir hastanenin nöroloji uzmanı kadın doktorun teşhisi: Demans. Büyük kızım doktor ile ayrı bir görüşme yaptı; hastalığın tam adı: Frontotemporal Demans.

7 Aralık 2020

Bir başka hastanenin nöroloji uzmanına başvuruldu. Muayene sonucu Frontotemporal Demans tanısı onaylandı. Yeni bir reçete yazıldı.

23 Eylül 2023

Neredeyse 3 yıl geçmiş. Zor günler yaşıyorum; böylesi ayrı bir zormuş ama. Yıllardır hep yazmak istediğim şeyleri, yani hayatı, hayatın güzelliklerini, sevinçlerini, mutluluklarını, üzüntülerini, acılarını yazmayı hep erteledim.

44 yıldır hayatı paylaştığım, acısıyla tatlısıyla ekşisiyle birlikte olduğum canım eşim. Seninle birlikte bu 44 yılının en zor birkaç yılını yaşıyorum. İnan kelimeleri içime akıyor yazmakta zorlanıyorum. Senin ne kadar zorlandığını biliyorum. Bazen isyan ediyorum; olmamalıydı, ama işte hayat buymuş. Sen hep yanımda ol ve en kötü günümüz olsun bu günler.

28 Eylül 2023

Şu an saat sabah 06.46. Hava henüz aydınlanmadı. Hoş bir serinlik var. Kendimi uzun zamandır böyle dingin hissederek uyanmamıştım.

Çok zor yıllar ve çok zor günler geçirdim. Eşimin 5-6 yıl önce başlayan, zorlu günler geçirdiğimiz sağlık sorunları başka bir boyutta şimdi. Öğrendiğim andaki şoku unutamıyorum. Çok zordu o gün; ama her şeye alışıyor insan. Alışırken de zorlanıyor elbette.

Hayat arkadaşının, canının bir parçası olan kişinin böylesi bir sürece girmesi zormuş. Zorlu günler geçirdim. Çocuklarım da geçirdi ve daha da geçireceğiz.

Zor olan şeylerden biri de ne biliyor musunuz? Bütün zorlukları ben kendim aşayım, çocuklarım üzülmesin, zorlanmasın diye bir kısır döngüye girmem. Ama bugün çok iyi biliyorum ki, öğrendim ki yanlış yapıyorum. Ben kendimi bu duyguya esir etmemeliyim. Hem eşim hem de kızlarım için.

Elimde olmayan nedenlerle bazen eşime kızıyorum, ona sesimi yükseltiyorum. Ama bunun ne kadar yanlış olduğunu da biliyorum. Sesimin her yükselişi ona çok zarar veriyor ve de çok üzüyor. Hayır, bundan sonra bu yanlışı yapmayacağım, onu üzmeyeceğim.

7 Ekim 2023

Artık ne yapacağımı ne düşüneceğimi gerçekten şaşırdım. Var gücümle, girdiğimiz bu süreci en hasarsız şekilde atlatalım. Eşim rahat olsun, kızlarım mümkün olduğunca kendilerini üzmeden, hayatlarını daha zararsız geçirsinler diye uğraştıkça sanırım ben yorulmaya başladım. Yorgunluğum bedensel değil, ruhum yoruluyor. Şaşkınlık içinde geçiriyorum günlerimi. Kaç gün oldu? Kaç ay oldu? Kaç yıl oldu?

Bazı şeyler eşimin de istemediği şekilde, olumsuz gelişiyor; ama ben ne yapacağımı şaşırdım, bilemez hale geldim.

12 Ekim 2023

Artık bazı yaşadıklarımı yazmak gereği duyuyorum. Gerçekten baş edemediğim bir yığın şey yaşıyorum. Kendi başıma, kimseyi zora sokmadan üstesinden gelirim sandığım bir şey olmaktan çıkıyor yavaş yavaş bu süreç.

7 Kasım 2023

Zor bir dönemi yaşıyoruz hep birlikte. Ama ben bu süreçte kızlarımın daha sağlıklı daha huzurlu olabilecekleri zamanları olsun istiyorum. Onlar için ne kadar zor olduğunu öylesine içten yaşıyor ve hissediyorum ki. Ama onlara iyilik yapacağım derken bazen incitiyorum belki de.

Eşim iyi bir insan; ama kimi zaman olumsuzmuş gibi olduğu olurdu. Kimi davranışlarımla belki de bazen incitiyorum onu. Ama onu daha iyi anlayarak, sımsıkı sararak güzel günler gelmesini bekliyorum. O kadar farkındayım ki, ben ne kadar yumuşaksam ne kadar şefkatliysem, o da öylesine sakin ve huzurlu. Ona iyi gelebilmek, huzur verebilmek için önce kendime iyi gelen şeyleri yapmam gerektiğine inanıyorum artık.
Kendimi hapsedip sadece onun yanında oturmakla ne yazık ki daha iyiye gitmiyor. Çevrem ne kadar desteklese de önce kendime sağlığıma huzuruma dikkat etmem gerekiyor.

Evet her sabah şükrediyorum. Kızlarım her zaman yanında, kendime zaman ayırabilmek için destek alabiliyorum ve tüm bunlar şükretmeme yetiyor.

11 Kasım 2023
Zor bir geceydi. 23.30 civarı uyandı, dolaştı. Ben uyanığım ama ona uyanık olduğumu hissettirmiyorum. Salona indi, orada yattı. Bu arada aşağıda tuvalete girdi. Neyse uyudu.

Sabah 06.30 gibi uyandı. Ben de uyanıktım zaten; yine indi çıktı. Beni uyandırmak istiyor ama bir taraftan da rahatsız ettiğini düşünerek huzursuz oluyor. Biraz dolaştı. Ben de yeni uyanmış gibi yaptım. Çok huzursuz, tuvalete gitmek istedi ve neyse gitti. Tuvalet konusu onu huzursuz ediyor. Kanamam oldu diye panik oldu. Tuvaletten çıkınca beni rahatsız etti diye de huzursuz.

Ama onu sevgiyle kucaklayıp, teşekkür edip, bizim için ne kadar değerli olduğunu, o keyifli olmazsa bizim de keyifsiz, mutsuz olacağımızı söyleyerek, tatlılıkla ikna ederek yatırdım.

Çok üzülüyor her şey için. Bazen kendini çok yalnız hissediyor; “kimsem yok kardeşim falan yok” deyip üzülüyor. “Ben de senin gibiyim, benim de annem babam yok, benim de kardeşlerim yanımda değil” diyerek, onu öpüp sarıp sarmalayarak kendisinin benim için ne kadar değerli ve önemli olduğunu, kızlarımızın da bizi yalnız bırakmadığını söyleyip sakinleştirdim.

Canım yanıyor benim de üzülüyorum ben de. Ama en çok ona verdiğim değeri sevgiyi hissettirerek, yanında olduğumu ve onu asla bırakmayacağımı söyleyerek destek olabileceğim. Kızlarımız ve ben hep yanındayız ve yanında olacağız.